

[Bernhard Baunsgaard]

ner den særfordel, som store indkomster har på private fradrag. Det vil indbringe ekstra milliarder, der kan bruges til denne forenkling til gavn for mellemindtægter og små indtægter.

Derefter bør vi naturligvis ligestille de selvstændige med egen virksomhed med selskaberne. De selvstændige skal tage en driftslederløn ud. Er der mere overskud i virksomheden, bør den naturligvis beskattes som et selskab. Begges overskud tjener til at befæste arbejdspladser, og beskattningen for selskaberne er 37 pct. Først når man tager det ud til forbrug, bør det beskattes; og resten af skatten må indbetales.

Derefter bør vi naturligvis gå videre og fjerne de fradrag, der er overflødige, og omlægge en række af dem, vi vil beholde. Endelig burde vi naturligvis kunne blive enige om, at vi ikke kan føre en ordentlig familiepolitik over vores skattepolitik. Familiepolitikken må føres helt uafhængigt af skattepolitikken, dvs. at indkomstskatten naturligvis er bundet til indkomsten og ikke noget med at prøve at lave familiepolitik ad den vej, for det bliver ynkeligt.

Jeg sagde, at forespørgslen var overordentlig hensynsfuldt formuleret. Det er nemt for regeringen at afvise forespørgslen, fordi den peger på fremtiden, når vi ved, at de to regeringspartier ikke har planer for fremtiden. Det bliver jo sagt gang på gang, især af det ene regeringsparti, men også gentaget af det andet, at det, man er kommet sammen for, er at klare de rent øjeblikkelige vanskeligheder. Så kan man da ikke vente, at de har noget at sætte op for fremtiden.

Men hvis man nu ville have haft noget at vide om skattepolitikken, havde man naturligvis spurgt: hvilke planer har regeringen for de nærmeste år? Så kunne vi måske have fået opklaret, om hr. Ellemann-Jensen mente noget med det, når han vil fjerne fradragsretten for parcelhusejerne og for renter af privat gæld, og vi kunne måske have fået opklaret, om hr. Hjortnæs virkelig mente det, han lader trykke i dag i Politiken, eller om det bare er tom snak, dette med, at der skal ryddes op i fradragene, og at nogle af dem skal forsvinde, f. eks. befodringsfradraget mellem hjem og arbejdsplads. For en socialdemokratisk statsminister er ikke nok. Det er heller ikke nok, at hr. Hjortnæs ved, at et flertal i folketinget er parat til at se på disse ting. Det

er ikke nok for hr. Hjortnæs. Gud ved, hvad man egentlig forlanger mere, for at man skal omsætte sine mange flotte ord i handling. Hvad vil man egentlig? Et flertal er ikke nok. Det at have regeringsmagten er ikke nok. Vil man først skride til handling, når man har overtalt den sidste venstremænd og den sidste konservative i dette land? Er det tiden for handling? Man skulle næsten tro, at det var sådan.

Jeg håber, at regeringen vil besinde sig og forstå, at det er nødvendigt at gennemføre reformer i dansk indkomstskattelovgivning, og at man ikke stiller helt urimelige krav om, at vi skal have 90 pct.s tilslutning i befolkningen, eller hvad det er, socialdemokratiet drømmer om.

I øvrigt er jeg enig med skatteministeren i den betragtning, at dette samfund – et velfærdssamfund – ikke kan holdes i gang uden indkomstskat. Man kan sagtens lave et samfund, man kan bare ikke lave et samfund, hvor den helt almindelige borger har det rart, og hvor man giver nogenlunde vilkår for alle de unge, hvis man skipper indkomstskatten. Men man kan naturligvis vælge at sige, at det ikke rager os, at forholdene bliver sådan, at vi er parat til at betale den pris, der skal betales, for at få et asocialt samfund og afskaffe indkomstskatten; det har man lov til.

Må jeg endelig sige om den dagsorden, som fremskridtspartiet har fremsat forslag om, og som formentlig skulle betegne afslutningen på forespørgselsdebatten, at den er lige så nem at have med at gøre for regeringspartierne som selve forespørgslen. Den er tom og indholdsløs, og jeg vil foreslå min gruppe, at vi stemmer imod den og så i øvrigt ikke foretager os andet.

Arne Bjerregaard (KrF):

På grund af det sene tidspunkt skal jeg fatte mig i korthed; selv om jeg ganske vist havde en halv snes siders skattepolitisk oplæg fra vores side, må jeg notere, at de få tilhørere næppe kan have nogen større interesse i en opremsning heraf. Endelig må jeg sige, at forespørgslen om, hvad regeringen vil i 1980erne og 1990erne, vel kan være såre ligegyldig, da vi ligesom andre ikke regner med, at denne regering vil sidde så længe; forhåbentlig ikke. Derfor kan det være ligegyldigt, hvad denne regering vil om føje år.